

løst af en Mand. Det er sagt mig, at det er det eneste offentlige Statsbanelid her i Landet, der bevogtes af en Kvinde. Der er en meget stor Trafik ad den Vej. Der er hele Trafikken fra Randers Syd paa til Aarhus, Æbeltoft, Grenaa, til alle de Byer og hele det Landomraade, der ligger Sønden for Randersfjord og Gudena, saa det vil forstaas, at der er en meget betydelig Færdsel. Dertil kommer, at Holdepladsen ligger saa nær ved Vejen, at naar der skal holde et langt Tog, rækker det tidt ud over Vejen, ligesom det er nødvendigt for de Tog, der skulle rangere ved Stationen, at køre frem og tilbage ud over Vejen. Det fører med sig, at der ofte holder Snese af Vogne paa begge Sider af Banelinien og staaer Hundreder af Mennesker, som vente paa at komme over. Der skal da handles baade hurtigt og energisk for, saa snart Togene ere af Vejen, at give Adgang for Landevejstrafikken og omvendt sikre mod Ulykkestilfælde ved at faa Ledet ned, inden Toget passerer. Det er en Opgave, der forekommer mig at ligge over en Kvindes Kræfter, og jeg henstiller til den højtærede Minister, at han til at passe det Led, ligesom alle andre Led ved offentlige Veje og Statsbanerne, faar anbragt en Mand i Stedet for en Kvinde, som ved Siden af har sit Hus at passe. At imødekomme dette lille Ønske koster kun lidt, og saa maa det da siges, at der ogsaa paa det Omraade fra Statsbanernes Side er gjort, hvad gøres kan, for, at Barnet ikke skal drukne, forinden Brønden kastes til.

Ferdinand Nielsen: Under denne Finanslovdebat er der talt mange kønne Ord om Sparsommelighed. Den finansielle Situation er ogsaa af den Beskaffenhed, at der maa spares baade i Statshusholdningen og af de private, men naar det forelagte Finanslovsforslag udviser en Udgift paa omtrent 35 Millioner til Militærvæsenet, naar alle Militærudgifter regnes med, er det et daarligt Udtryk for Sparsommelighed. Delegationen og Højre hævdede under sidste Valgkamp, at man ikke behøvede at gaa til nye Skatter, selv om Militærforliget blev opretholdt. Nu vise de nøgne Kendsgerninger, at denne Tale passede ikke. Nye Skatter ville ikke kunne undgaas, og de Vælgere, som troede paa disse Udtalelser og stemte ud fra den Forudsætning, at vor finansielle Stilling var gunstig nok til at gennemføre den kostbare Militærordning, blev vildledte, og mange af dem ville sikkert atter vende sig mod den dyre Mi-

litærpolitik, naar de rigtig blive klare over Følgerne. Der er ikke mange, som tro paa, at den Militærordning, som nu desværre vil blive gennemført, kan skaffe Danmark et betryggende Værn, og de, som have denne mærkelige Tro, ville lide en frygtelig Skuffelse, hvis det Øjeblik skulde oprinde, da vi stod overfor en Stormagts Angreb.

Ved sidste Valg sejrede Militærforligets Venner med omtrent 20,000 Stemmers Flertal. Det var en Sejr for Militarismen i Danmark, men ingen særlig stor Sejr. De 20,000 Stemmer kunne de moderate og konservative Partier snart sætte over Styr, især da en Del af Delegationens Vælgere ikke en Gang er Tilhængere af Militærforliget. Det er i det mindste mit Indtryk ved at færdes ude blandt Vælgere, at hvis Valget ene og alene havde staaet paa dette: For eller imod Forsvarslovene, var Resultatet blevet et andet. Flere af Delegationens Vælgere have udtalt til mig, at de ogsaa ønskede Nedgang i Militærudgifterne, helst en klækkelig Nedgang, og de have heller ikke videre Tro paa den vedtagne Militærordnings Fortræffelighed. De stemte for Militærforliget af Frygt for Socialismen. Men de Skræmmebilleder: Socialismens Rædselsherredømme, Københavneriet og den franske Aand indenfor det radikale Venstre o. s. v., som ved sidste Valg drev en Del gamle Venstremænd over i Moderationens og Højres Lejr, ville neppe kunne virke med samme Styrke til næste Valg, thi Sandheden kan ikke i Længden undertrykkes, og Sandheden er den, at Socialdemokratiet og det radikale Venstre, der ere et demokratisk Folkeparti, den 20. Maj gik til Valg paa den Politik, som Venstre har kæmpet for en hel Menneskealder. Naar Venstre siden 1872 har sejret ved Valg efter Valg i Alliance med Socialdemokraterne, er det især paa de to demokratiske Hovedideer: Den almindelige Valgret og Modstanden mod Militarismen. Disse to Ideer have bevaret deres Livskraft. De ville atter vise sig i Stand til at samle Flertal blandt Vælgere. Den almindelige Valgret er Udtryk for en Menneskerettighed, som ikke ustraffet kan krænkes i et Samfund, og Kravet om Nedgang i Militærudgifterne er stærkt i det danske Folk. Det er kun et Tidsspørgsmaal, hvornaar der atter blandt Vælgere bliver Flertal for en langt billigere Militærordning, som bedre end den nuværende svarer til vort Lands hele Stilling. Naar dette Flertal bliver stærkt nok til at